

Upraveno
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MILCHA
Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

MVCRP00Z0MUS

Toto rozhodnutí bylo právní moci
dne: 10. 1. 2014
podpis: D. B. A. 2014

V Praze dne 6. 1. 2014

Č.j.: MV-138805-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0010r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala [redacted] Ukrajina (dále jen „žadatelka“), zastoupena [redacted] n, advokátem, advokátní kancelář se sídlem [redacted] (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 11.10.2013, čj. VS-1321/835.3/2-2013, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, do níž byly zahrnuty její nezletilé děti [redacted] Ukrajina a [redacted] Praha – Česká republika (dále jen „nezletilé děti“), všichni státní občané Ukrajiny, všichni trvale bytem [redacted] - [redacted] 7, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá.**

Odůvodnění

I.

Společná žádost o udělení státního občanství České republiky, do které žadatelka zahrnula nezletilé děti (dále jen „žádost“), byla žadatelkou podána dne 19.3.2013 u Úřadu městské části Praha 10. Správní řízení o žádosti bylo Ministerstvem vnitra zahájeno dnem 29.5.2013. Žadatelka a její nezletilé děti jsou státními občany Ukrajiny. Žadatelce a staršímu nezletilému synovi byl na území České republiky povolen trvalý pobyt dne 1.6.2006 a mladšímu nezletilému synovi dne 14.8.2006. Žadatelka je vdaná za státního občana Ukrajiny. Manžel žadatelky o udělení státního občanství České republiky nepožádal z důvodu vlastnictví nemovitostí na území Ukrajiny.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka a nezletilé děti splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Nesplňují podmínku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí upozornilo žadatelku, aby pro sebe a své nezletilé děti neobstarávala doklad o pozbytí dosavadního státního občanství bez příslibu udělení státního občanství České republiky, neboť v případě získání tohoto dokladu se stanou osobami bez státního občanství (apatrida).

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že státní občanství je definováno jako trvalý svazek (vztah) mezi fyzickou osobou a státem. Trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby do společnosti. Tato integrace je charakterizována vazbami rodinnými, sociálními, pracovními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu státu, jehož státní občanství chce taková osoba získat. V intencích právní úpravy nabývání státního občanství České republiky nemusí být žadatelce vyhověno ani za předpokladu, že splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Jejich splnění je tak pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost individuálně, řádně a spolehlivě z více hledisek posoudit při respektování smyslu a účelu zákona a v jeho mezích, které stanoví. V případech, kdy státoobčanský vztah vzniká na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě žádající o jeho státní občanství, ho udělí a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou. Na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11.10.2013, čj. VS-1321/835.3/2-2013 podala žadatelka prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. V rozkladu namítá libovůli Ministerstva vnitra při rozhodování o její žádosti. Vymezení podmínek v zákoně o státním občanství pokládá za taxativní. Libovůli Ministerstva vnitra pak spatřuje v tom, že vytváří a zkoumá podmínky nad tento zákonem vymezený rámec, tj. ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, čímž je napadené rozhodnutí nejen v rozporu se zákonem o státním občanství, ale i s ústavními omezeními, která jsou kladena na veřejnou moc. V té souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 31/2005 - 78 ze dne 4.5.2006. Namítá, že podmínku hodnocení její rodinné integrace do české společnosti Ministerstvo vnitra stanovilo nad zákonem vymezené podmínky pro udělení státního občanství České republiky, aniž by ji o této skutečnosti předem uvědomilo, čímž ji bránilo před vydáním rozhodnutí se v této věci vyjádřit. V rozkladu

vedla, že manžel nepodal společně s ní žádost proto, že v době podání žádosti neměl dostatek informací o tom, zda podání žádosti neovlivní jeho vlastnické právo k nemovitosti na Ukrajině (získal darováním) a nezpůsobí tak potíže jeho matce, která nemovitost užívá. Předpokládá, že manžel podá samostatnou žádost v průběhu listopadu 2013. Žadatelka uvedla, že Ministerstvo vnitra vytvořilo další formální kritérium svého rozhodování. Rozdílnost státního občanství u ostatních členů rodiny nemá vliv na její fungování a soudržnost. Namítá, že se Ministerstvo vnitra nezabývalo její integrací osobní, společenskou, pracovní a obchodní, neboli zda má žadatelka vztah České republiky, českému prostředí a české kultuře, zda ve svých dětech podporuje vědomí a vnímání, že Česká republika je jejich domovem a místem jejich života. Podle žadatelky se tímto Ministerstvo vnitra nezabývalo, přestože při rozhodování o její žádosti by právě vztah cizince k hostitelské zemi měl být tím klíčovým, co by mělo před jeho udělením respektive neudělením zkoumáno. Pokud by tyto skutečnosti Ministerstvo vnitra posuzovalo, muselo by zjistit, že žadatelka a její děti mají Českou republiku rádi, rádi tu žijí a chtějí do budoucna žít jako její státní občané. K rozkladu žadatelka přiložila úředně ověřenou listinu rodného listu, oddacího listu a rodného listu staršího nezletilého syna, které jí byly vráceny. Žadatelka se však domnívá, že by měly být součástí spisu.

Navrhla, aby ministr vnitra její žádosti v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem o státním občanství a správním řádem.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 9.8.2013 byla žadatelka v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informována o zahájení správního řízení o její žádosti (§ 44 správního řádu). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byla poučena o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí nahlédla do spisu a vyjádřila se k podkladům pro vydání rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhla jejich doplnění. Dále byla poučena o možnosti zvolit si zmocněnce podle ustanovení § 33 správního řádu. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti současně přerušeno a žadatelka byla vyzvána, aby předložila listiny, které byly v tomto usnesení označeny, aby tak Ministerstvo vnitra získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění

skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Žadatelka v usnesení o přerušení řízení byla upozorněna na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Ministr vnitra meritorně přezkoumal napadené rozhodnutí na základě předložených listin, jež jsou součástí spisu, a konstatoval, že žadatelka a její nezletilé děti splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Nesplňují podmínku ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Její splnění ministr vnitra neprominul.

IV.

Námítka žadatelky na libovůli Ministerstva vnitra při rozhodování o její žádosti, kterou spatřuje v rozšiřování podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství v kontextu judikátu Nejvyššího správního soudu, shora uvedeného, nelze pokládat za relevantní. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra dotčené podmínky žádným způsobem nerozšířilo, nýbrž dospělo k závěru, že není naplněna komplexní integrace žadatelky a jejich nezletilých dětí do české společnosti v důsledku nenaplnění rodinné integrace. Udělením státního občanství České republiky žadatelce a jejím nezletilým synům, by došlo k porušení principu zachování jednotného občanství v rodině, který Ministerstvo vnitra při svém rozhodování zohledňuje. Přestože ministr vnitra chápe důvody, pro které manžel žadatelky, otec nezletilých dětí, se ke společné žádosti nepřipojil, musí však tento princip zohlednit i pro daný případ, jinak by nerespektoval jednu ze základních zásad správního řízení, tj. aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, jak mu ukládá § 2 odst. 4 správního řádu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu judikovanému v rozsudku pod č.j. 3 As 32/2005 – 51 je však třeba vzít v úvahu vlastní institut státního občanství, který je charakterizován jako trvalý a pevný svazek fyzické osoby s Českou republikou. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána plnou integrací fyzické osoby v České republice, která se projevuje v rodinných, pracovních, sociálních a dalších vazbách. Ministerstvo vnitra je proto nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu (každé žádosti cizince o udělení státního občanství České republiky) při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky. V případě, že jsou podmínky uvedené ve shora citovaném ustanovení splněny, správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství České republiky. Právě v této fázi

správného řízení nastupuje správní uvážení. Ministr vnitra v kontextu shora uvedeném, konstatoval, že v daném případě nelze spatřovat plnou integraci žadatelky a jich nezletilých dětí do české společnosti.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelky a jejích nezletilých dětí na území České republiky nelze dovodit, že by mohli být na svých právech jakkoli kráceni. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi osobou žádající o státní občanství České republiky a Českou republikou. Proto musí existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jejího pobytu na území České republiky a její komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství tato osoba splňuje.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Reina